



Nr. 6.

15. Juni 1908.

8. Aarg.

Den vedtagne Lønningslov.

I den nu stadfæstede Lønningslov, hvor andre Tjenstkategorier trods store Etatsudvalg har haft Afslag og Nedgang at notere, kan det kun glæde enhver Lokomotivmand, at der er givet Lokomotivførerne omend kun en lille Forhøjelse udover Regeringsforslaget, saa giver det dog Løfter for Fremtiden, idet man fra adskillige Sider i Rigsdagen har slaaet til Lyd for en højere Klassifikation, en højere Værdsættelse af Lokomotivførerstillingen; men i Øjeblikket har Organisationen og vore Talsmænd paa Tingene ikke kunnet opnaa mere for os; men man ser efter Lønningssagens Forløb, at D. L. & L. F., uagtet den af »Jernbanebladet«, der udgiver sig for at være Ugeblad for den danske Jernbanestand og som Følge deraf skulde være velunderrettet, er bleven beskyldt for at leve sit eget stille og upaaagtede Liv i Lønningssagen, dog har haft fat i de rigtige Traade og med fornyede Kræfter skal forfølge og udnytte de indvundne Chancer, naar Lønningsloven første Gang skal revideres.

Som en medvirkende Aarsag til, at

Lokomotivpersonalet ikke denne Gang fik gennemført deres Krav, kan nævnes den efter Regeringsforslaget betydelige Lønforhøjelse for Stillinger, hvortil der ikke kræves nogen Fordannelse; man er derved kommen saa nær op til den finansielle Ramme, at man for andre Stillingers Vedkommende, hvortil kræves Fordannelse og som kunde betinge en højere Løn, ikke har turdet overskride den, saafremt Lønningsloven skulde bjerges nogenlunde vel i Land, og fremgaar ogsaa med al ønskelig Tydelighed af Folketingsmændene Chr. Reventlow og Lars Dinesens Udtalelser ved Lønningslovens tredie Behandling i Folketinget samt Villars Lunn i Landstinget ved tredie Behandling, som vi i Uddrag skal citere:

Chr. Reventlow: Et af de Grundprincipper, der have været gjort stærkt gældende ved Udarbejdelsen af de her foreliggende Forslag, er det, der har fundet Udtryk i Ordet om Etaternes Ligestilling. Jeg tror, at selve dette Princip's Udførelse, som den er sket, kunde gøres til Genstand for Kritik. Ligestilling og Ligestilling kunne være to Ting. I Bestillinger, hvor der kræves særlig Dygtighed, paalægges særligt Ansvar, og som maaske tillige ere af ret opslidende Art, er det ikke altid reffærdigt at ligestille Tjenestemændene med, som

man maaske mener, tilsvarende Bestillinger indenfor andre Etater. Jeg for mit Vedkommende kan kun ønske, at der for de Stillinger, hvor der gives Ansvar, kræves Dygtighed, og som medføre hurtig Opsliding, gives en høj Løn. Men medens det maaske dog kan forsvares, at man har tilstræbt saa megen Ligestilling som mulig indenfor Etaterne, forekommer det mig, at man noget har ladet det mangle paa Forstaaelse af, at der ved en Lov af denne Art ikke blot skulde tilstræbes Ligestilling indenfor disse Etater, men at man ogsaa skulde tage Hensyn til Ligestilling med tilsvarende Arbejdere ude i det private Erhvervsliv. Og her tror jeg, Hovedkritiken kan rettes mod Forslaget: at dette Forsøg paa at se, hvorledes Arbejderne ude i det private Erhvervsliv ere stillede i Forhold til den Maade, hvorpaa Statsarbejderne lønnes, ikke er gjort, saa at dette Hensyn har spillet en noget for lille Rolle. Jeg vil præcisere dette ganske skarpt ved at sige, at der er Masser af Tjenestemænds-Bestillinger, som besættes paa en saadan Maade, at det i og for sig ikke kan forsvares at lønne dem højere, end de bedre faglærte Arbejdere i det private Erhvervsliv ere lønnede. Man taler om en Maalestok for Lønningsforholdene. Jeg tror nu, at der i dette Forhold ligger en ganske fortræffelig Maalestok med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der er Ligestilling, Forholdet mellem Tusinder af Staten beskæftigede Funktionærer og saa de bedst stillede faglærte Arbejdere ude i det private Erhvervsliv.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at naar man saadan i al Almindelighed sammenligner de Lønninger, Staten giver, med de Lønninger, der tjenes ude i det private Erhvervsliv, er der en Faktor, som man maaske noget overser fra vor Side og nødt vil regne med, i ethvert Tilfælde fra Statens Bestillingsmænds egen Side, nemlig den Faktor, som ligger i deres gunstige Pensionsforhold og deres Sikring af Arbejde. Hvis de Fordele, som saaledes haves ud over den faste aarlige Løn, kapitaliseredes,

hvis man vilde regne ud, hvad det vilde koste en af de Arbejdere, som vare beskæftigede i de private Erhverv, ud af sin Løn at erhverve sig en noget tilsvarende Fordel — der er ogsaa de Fordele, som ikke kunne betales med Penge, f. Eks. kan Arbejdsudygtighed paa Grund af Sygdom overhovedet ikke forsikres i de private Erhverv —, vilde man ved en saadan Beregning komme til, at den faktiske Løn for Statens Bestillingsmænd er betydelig højere end den, der vil fremgaa af selve de Satter, der her maatte blive vedtagne.

Jeg tror derfor, at disse statssikrede, fastlønnede og pensionsberettigede Bestillingsmænd bør ved Beregningen af deres Løn noget regne med de Fordele, de saaledes have fremfor deres Arbejdsfæller ude i det private Erhvervsliv. Forholdet er jo endog, at det gennemgaaende gælder for Arbejdere indenfor Statsbestillinger, at jo ældre Arbejderen, Funktionæren, bliver, og — det er en almindelig Regel — jo mindre arbejdsdygtig han bliver, des større bliver i Virkeligheden hans Løn, medens for ham, der arbejder ude i det private Erhvervsliv, nærmest det modsatte er Tilfældet, nemlig, at jo ældre han bliver, des mindre tjener han, og des usikrere er hans hele Eksistens. Det kan meget skarpt — maaske for skarpt — siges saadan, at de, der faa Lønnen af Statskassen, de faa stadig mere samtidig med, at de, der ere med at betale den, faa stadig mindre, og ved at gaa for vidt her, naar man jo let til et Forhold, som paa visse Punkter allerede har udviklet sig, nemlig, at man ved at komme ind i Statens Bestillinger ikke blot gaar ind i et Arbejde, for hvilket man faar en Løn, men at man derved ligefrem gaar ind i en Art Forsørgelsesanstalt, hvilket jo er en Drivfjeder for [mange til dog for saa vidt at sikre sig og sikre deres Børn.

Det kan ikke nægtes, at man fra Statens Side ved at gaa for vidt paa disse Omraader ikke blot paafører Statskassen saa og saa mange Udgifter — det er kun den ene Side af Lønningslovsforslag af denne Art —, men ogsaa paafører det private Er-

hvervsliv en faktisk Konkurrence, idet ganske naturligt de Arbejdere, som arbejde i det private Erhvervsliv, og hvem det forekommer, at deres Arbejde er lige saa godt, lige saa dygtigt, lige saa ansvarsfuldt som det, der er betroet deres Kolleger indenfor Statstjenesten, ikke godt kunne være tilfredse med dette Forhold. Resultatet deraf kan da let blive en Del Uro, som maaske ellers kunde være undgaaet, eller det bliver i ethvert Tilfælde dette, at mange af de bedste indenfor det private Erhvervsliv søge ind til de bedre lønnede og sikrere Stillinger indenfor Statstjenesten. Thi Forholdet er jo her det ganske simple, at Staten *skal* betale, hvad der er forudsat, medens det for de private Erhverv i mange Tilfælde gælder om, hvorvidt de *kunne* betale det. Og netop dette, at det frister mange af de dygtigste indenfor det private Erhvervsliv til at søge bort fra dette og ind i Stillinger indenfor Statstjenesten, som i mange Tilfælde kunde besørgeres af Folk, der vare mindre dygtige, er ikke blot i al Almindelighed et Tab for det enkelte private Erhverv, men det er i Virkeligheden et nationaløkonomisk Tab, fordi det er en Udnyttelse af Arbejdskraften paa en forkert Maade.

Dinesen: Maa jeg dernæst gøre en almindelig Bemærkning, inden dette Lovforslag forlader dette Ting. Jeg har vundet den Opfattelse, at der har været lidt uheldige Omstændigheder forbundne med denne Sags Forberedelse gennem Embedsmænd i de paagældende Etater. Man er ved det Arbejde, disse Mænd har gjort, kommen til at gøre større Bud overfor en stor Mængde Tjenestemænd, end jeg tror, det har været tilstrækkeligt begrundet i Nødvendigheden. Og derefter er dette Forslag kommet til Tinget her, uden at der i Forvejen har været øvet tilstrækkelig Kritik over det. Jeg vilde have anset det for hensigtsmæssigt og gavnligt, om der havde været øvet nogen Kritik, forinden Forslaget var kommet til at foreligge for os. Naar jeg mener, at man er gaaet noget for vidt

i sit Tilbud, saa knytter denne Anskuelse sig særlig til Tilbudet overfor dem, der søge Statsansættelse i Stillinger, der ikke kræve nogen Fordømmelse af væsentlig Betydning. Disse Tjenestemænd, der paa den Maade og med disse begrænsede Forudsætninger komme i Statens Tjeneste, komme til at indtage en Stilling, der er betydeligt gunstigere end den, tilsvarende Mennesker i vort Samfund indtage. Jeg siger dette, fordi jeg ønsker at yde et lille Bidrag til, at, hvis vi i Fremtiden skulle faa saadanne Forslag forelagte for os, der saa i Forvejen maa være øvet en Kritik derover, der har taget noget mere Hensyn til Stillinger udenfor Tjenestemændenes Tal, end Tilfældet har været ved denne Lejlighed. Jeg mener, at den afdøde Finansministers gode Hjerter i denne Sag er løbet lidt stærkere af med ham, end det vilde have været klogt og rigtigt. Jeg gør derfor denne Bemærkning for en anden Gangs Skyld. Den er for øvrigt til Dels gjort af det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow). Jeg skønner, at han i det, han i Slutningen af sit Foredrag udtalte, var inde paa det samme som det, jeg her tillader mig at udtale.

Lunn: Det er ikke Uvillie overfor de høje Lønninger, ej heller Bekymring over, at Statskassen ikke skal være i Stand til at yde dem, der ligger til Grund for mine Udtalelser, skønt der i dette Øjeblik, hvor Landet hærges af en Erhvervskrise, der fremfor alt vel blotter de to Ting, at Danmark nu snarere er et fattigt Land end et rigt, og at vi alle i dette Land have levet over Evne og gjort større Udgifter, end Landet havde Raad til — skønt der i dette Øjeblik, siger jeg, havde været Anledning til at spørge, om den hele ængstende finansielle Situation, som var indtraadt, da Finansministeren døde, der havde planlagt den hele Lønningsreform, ikke burde have manet Regering og Rigsdag til at tage Sagen under fornyet Overvejelse. Man kunde ved midlertidige Lønningstillæg, hvor saadanne tiltrængtes, have raadet Bod paa

al den Nød og Trang, der utvivlsomt er til Stede i de Etater og Embeder, hvor der endnu lønnes efter gamle, nu fuldstændig utilstrækkelige og forældede Lønningslove, men som ikke kan være til Stede i de her omhandlede Etater med deres ganske ny Lønningslove; heller ikke mellem Landpostbudene, hvis Lønningslove passerede Lands-tinget for et Par Dage siden.

Jeg værger mig og enhver Meningsfælle paa dette Omraade mod at blive opfattet som en Fjende af Lønningsforhøjelse og Forbedring af de smaatstillede Kaar. Min personlige Stilling til Spørgsmaalet fremgaar af den Kendsgerning, at paa mine Ejendomme betales den højeste Dagløn i den Egn, og det Princip er herskende, at ingen afskediges paa Grund af Alderdom eller Svaghed. Men skønt jeg altsaa fuldt ud billiger, at Staten bringes til at styre sin Bedrift efter samme humane Princip, og derfor glæder mig over, at Staten giver god Løn og indfører Pensionsret efterhaanden for *alle* sine Tjenere, maa jeg beklage det, naar Staten benytter sin Overmagt til at lønne sine Tjenere saa højt, at disse derved løftes helt ud af det økonomiske Niveau, hvor de høre hjemme, og gøres til en højere Kaste. Thi derved bevirkes, at Privat-erhvervenes Arbejdere gøres mere eller mindre til en Pariakaste, og det er den sørgeligste Ulighed, der kan tilvejebringes, fordi den maa skabe ulægelig Utilfredshed og Gæring. Det kan jo nemlig ikke være anderledes, end at hver enkelt Arbejder under de private Erhverv vil have en Følelse af, at det er ved Hjælp af hans Erhvervs Skatter, altsaa ogsaa gennem hans egne Skatter, at Statskassen bliver i Stand til at give sine Tjenestemænd, der hidtil vare hans Ligemænd og Ligemænd med Erhvervslivets Arbejdere i det hele, en Lønforhøjelse, som løfter dem op i en højere Sfære, og det vil han jo anse for en blodig Uret. Jeg skal ikke uddybe dette Spor videre, men blot fremhæve, at en æret Taler i Folketinget har godtgjort, at der ved denne Lov fastsættes

for Folk uden Fordannelse Lønninger, som overgaa, hvad de bedst lønnede faglærte Arbejdere gennemsnitlig kunne have ud af deres Arbejde, endda disse sidste ingen Pensionsret have eller kunne faa; men tværtimod deres Arbejdsevne og altsaa deres Indtægt maa aftage med Alderen. Og ikke nok med, at Loven indeholder denne Spire til berettiget Misfornøjelse og Gæring hos dem, der staa udenfor, overfor dem, der ere slupne ind i Kanaans Land under Statens beskyttende Vinger.

Det er den Misfornøjelse, som jeg ikke kan lukke Øjet for, der vil blive udbredt og blive herskende i vort Folk ud fra disse Princippers saa pludselige og saa voldsomme Gennemførelse paa denne Lov. Og det er ikke nok dermed. Efter min Opfattelse har Loven ogsaa en anden og meget stor Mangel, nemlig den, at ved at gøre Statstjenesten til en saa lønnende Gerning for den, der savner al Fordannelse, vil man friste de unge til blot at søge efter det ene Maal at slippe indenfor Statens beskyttende Vinger.

* * *

Som et Plus til Lokomotivførernes Lønforhøjelse maa regnes Timepengenes Forhøjelse fra 20 til 30 Øre, og omend Lønforhøjelsen for Førernes Vedkommende kun andrager fra 1,63 % til 10,5 % udover Løn og Tantieme, er der dog opnaaet den Fordel, at Pensionsforholdene er blevne forbedrede; men paa den anden Side klæber der den Mangel, at Bidragene til Pensionskassen afkortes i Henhold til Lønsatserne; man vil da se den Urimelighed, at den, der pensioneres fra Sats d, men foretrækker at bo i København, hvor det efter Regeringens Skøn skal være dyrest at leve og bo, vil faa et mindre Pensionsbeløb end den, der pensioneres fra Sats a eller b, men som foretrækker at bo paa Landet, hvor Levefoden skal være betydeligt billigere. Den eneste rationelle Ordning herpaa maa være, at Personalet lider Afkortning til Pensionskassen efter Sats a.

Med Hensyn til Inddelingen i Løn-

satser er et af Dansk Jernbaneforbunds Ønsker sket Fyldest. Det kunde for Aar siden have Rimeligheden for sig; men de Tider er forbi, hvor man i Smaabyerne kunde leve og bo billigt, idet Husleje og Skatter er stegne til en Højde, som sikkert vil bidrage sit til, at Personalet søger hen til Byer, der er klassificerede efter a- og b-Satserne.

Alt ialt kan Lokomotivmændene ved den nu afsluttede Lønningslovkampagne*) delvis være tilfredse med dens Forløb; derimod vil man af Hr. Lokfører C. M. Christensens Artikler se, at vor Organisation har været udsat for Snigløb, derved at Etatsudvalget ved et raat Overfald har søgt at kneble D. L. & L. F.

I Bilagene til Udvalgsbetænkningen findes følgende Skefuld:

Hvad angaar de to Andragender fra Lokomotivpersonalet bemærkes, at ihvorvel Udvalget deler den almindelige Sympati for disse Stillinger og godt kunde *unde dem nogen* Forbedring i Forhold til Lovforslaget, drejer det sig her om saa store Beløb, at Kravet om den finansielle Rammes Overholdelse synes at gøre væsentlig Forbedring uopnaelig. Andragendet fra Statsbanernes Lokomotivførerforening vil antagelig medføre en Merudgift af ca. 140,000 Kr., og Andragendet fra Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøderforening vil antagelig andrage 270,000 Kr.s Merudgift. Dette sidste Andragende regner vi blandt de ganske overdrevne.

Tager man nu i Betragtning, at Medlemmerne af Separatistforeningen Statsbanernes Lokomotivførerforening ere obligatoriske Medlemmer af Jernbaneforeningen, vil det sikkert gaa op for dem, at det ikke er der, de skal krybe i Ly. Som bekendt rettede J. F. og D. J. F. i Oktober f. A. en Henvendelse til os og stillede som en Betingelse for Rekonstruktionen af Fællesudvalget, at Lokomotivførerne skulde indtræde

i J. F. og Fyrbøderne i D. J. F., altsaa opløse D. L. & L. F.

Har det ikke tidligere staaet en Del Lokomotivmænd klart, hvor de i faglig Henseende høre hjemme, vil ovenstaaende sikkert aabne Øjnene. Thi naar man med ærlige Midler i Standens Interesse fører en Kamp for en god Sag, virker det opmuntrende, naar Modstanderne med samlet Styrke foretager fortsatte Stormløb mod Personerne i Stedet for at holde sig til egne Sager. Overfald af denne Art har efter de i Folketinget faldne Udtalelser om Lokomotivmændene formet sig som en Anerkendelse af vore Krav, som man for Sagens Skyld lærer at sætte Pris paa. Etatsudvalget har i ovenfor citerede Skrivelse givet deres gode Sindelag et Skudsmaal, som fortjener at bevares mod Forglemmelse, idet det har villet tiltvinge sig en diktatorisk Myndighed, som søger sin Lige; men det har ogsaa paa den anden Side faaet Løn som fortjent, idet Folketingets Lønudvalg i en Slutningsbemærkning siger, at Etatsudvalgets Arbejde ikke har været det til nogen Nytte.

Som man ser: en kold Duche; men saavist som der er Grænser for, hvad man kan gøre uden at blive latterlig, lige saa sikkert er det, at man ikke uden at blive latterlig kan lefle for Førerne og Fyrbøderne og samtidig foretage den Slags Tricks som ovenfor anført.

Lokomotivpersonalet har i den forløbne Lønningslovkampagne vist, at det ikke er nogen Betingelse at have de store Etatsudvalg at støtte sig til for at naa frem, og et Spørgsmaal paatvinger sig uvilkaarlig Interesse: om Ansatte indenfor Statsbanernes Maskinafdeling, som teknisk Afdeling betragtet, ikke vilde have Betingelser for et frugtbringende Samarbejde under en Fællesorganisations Former.



*) Vi skal senere komme tilbage hertil. Red.

Betragtninger.

Nu da Lønningslovene lykkelig og vel er gaaet igennem i Rigsdagen og altsaa er ophøjet til Lov, paatrænger sig uvilkaarlig Spørgsmaalet: Kan vi være tilfreds med de opnaaede Resultater, eller er vi blevne skuffede i vore Forventninger? Ja saa vil Svaret vistnok lyde forskelligt fra vor Organisations Medlemmer; men jeg tror ikke, at Størsteparten har ventet et bedre Resultat. Det har jo vist sig, at saa godt som alle under Debatten i Rigsdagen har talt godt og vægtigt for Lokomotivpersonalets Sag; saa paa nærværende Tidspunkt maa det vistnok siges, at vi har opnaaet, hvad der under nuværende Forhold kunde ventes. Saa lad os takke Lovgivningsmagten og alle, som har talt for vor haardt tiltrængte og med saa stor Spænding imødesete Lønforbedring. Der er af Eterterne denne Gang for ofte brugt Sammenligninger ved indsendte Andragender, som ikke altid har været lige heldige. Lad os ikke henfalde til Misundelse. Idealet maa jo, som der staar i den gamle Sang: »At faa har for meget og færre for lidt.«

Et andet Spørgsmaal: Har Separatismen indenfor vort Fag om muligt skadet vor Sag? Dertil tror jeg at kunne sige: Den har hverken gjort fra eller til, begrundet paa, at den er ganske betydningsløs. Ganske vist viser det sig i Nutiden, hvor enhver Institution, ethvert beslægtet Fag slutter sig fast sammen for sin Stands Interesser samt for at opnaa de bedst mulige Levevilkaar, da er Ordet »Enighed« jo først og fremmest Hovedopgaven.

Da jo nu Separatisterne er krøbet ind under Vingerne paa Jernbaneforeningen for at søge Beskyttelse mod deres egne Standsfæller — eller for hvilket? saa vil jeg sige: Kom igen til den Organisation, i hvilken vi alle høre hjemme, og hvor vore Interesser kan fremmes. Jernbaneforeningen kan og vil vist ikke paatale eller fremme Lokomotivførernes hverken faglige eller pekuniære Interesser, maaske paa deres egen Bekost-

ning. Og da nu (takket være Tillidserklæringen fra Lokomotivfyrbøderne Landet over) Tilgangen til Separatismen er stoppet, saa dør jo hele Bevægelsen bort af sig selv. Endnu har heldigvis ingen svigtet sit givne Ord, og det vil vel heller ikke ske i Fremtiden. Vor Organisation staar nu til sin snart 10aarige Stiftelsesdag saa stærk og med større Medlemstal end nogensinde før. Saa vi haaber, at vi den Dag ved fælles Enighed kan marschere til Fest til Tonerne af Lokomotivfolkenes Marsch med samme Begejstring som hin 4. Juni 1901, da den lød første Gang til Lokomotivfolkenes Pris, og da vil ogsaa vort smukke Motto fuldtud komme til sin Ret. *Argus.*

„Alle faa fri Uniform.“

Tillad mig, Hr. Red., at forespørge, om det er en Trykfejl, eller — undskyld, jeg gnider Øjnene — om jeg i det hele taget har læst rigtigt; og maaske er det gaaet flere Læsere ligedan.

Der staar nemlig i Lokomotivtidende Nr. 4 i Citeringen af Udvalgsbetænkningen og er yderligere bekræftet ved Lønningslovens anden Behandling af Folketingsmand Blem, at Lokomotivpersonalet faar fri Uniform. Hvis det forholder sig rigtigt, hvor har Udvalget faaet saadanne Oplysninger fra? I det mindste ikke fra nogen Lokomotivmand — skulde jeg tro? Men maaske er det Mening, at vi virkelig skal have Uniform nu? Thi efter det nugældende Uniformsregulativ maa Stoffet da for Førernes Vedkommende være af samme Slags som Kejserens nye Klæder. Det skal paa Forhaand indrømmes, at saadan Uniform er »fri«; men jeg tror ikke, at det er det, Udvalget har forstaaet ved fri Uniform. Tænker man sig vort Uniformsregulativ praktiseret paa en Sommerdag, vil man se Lokomotivførerne »ført« Hue og Armbind, men

ellers for Resten splitternøgne. David har dog et Figenblad at dække sig med. Vi kunde naturligvis som praktiske Folk benytte Armbindet; men saa havde vi vel straks en alvorlig Misbilligelse paa Halsen for at anbringe det paa urette Sted. Ihvorvel en saadan Uniform er »fri« og billig, kan det dog siges, at den ikke er videre »klædelig«; men paa den anden Side er der heller ikke meget Klæde i den.

Nu ved jeg naturligvis ikke, Hr. Red., hvorledes De har det med Blufærdigheden i Gedser; men jeg kan forsikre Dem om, at hvis jeg vilde vise mig i den »Uniform« paa mit Hjemsted, vilde jeg straks blive hugget for Krænkelser af — osv., for det kan da ikke være Meningen, at Kappen skal benyttes saavel til Sommer- som Vinterbrug.

Jeg haaber derfor, at Red. vil stille mine Tvivl i saa Henseende. Thi har Udvalget regnet med fri Uniform for Lokomotivpersonalet, og det mener jeg staar paa Prent, da er vi bleven skammelig snydt og narret. Jeg tænker mig derfor som den bedste Løsning herpaa, at vor Hovedbestyrelse henvender sig til Ministeriet og vor Maskindirektør, som jeg antager maa være som en omsorgsfuld Fader overfor sit Personale (paa Grund af min unge Alder har jeg endnu ikke set denne Antagelse bestyret); men den Dag, Hovedbestyrelsen kan meddele, at Lokomotivpersonalet faar, hvad man i egentlig Forstand kalder fri Uniform, da skal jeg som Tak holde Hovedbestyrelsen og Dem, Hr. Red., i Haanden i tredive Aar.

Med venlig Hilsen forbliver jeg, Hr. Red.

Deres ærbødige

Jens Gnistfanger.

Til Hr. Jens Gnistfangers formentlige Tilfredsstillelse skal vi oplyse, at der i Betænkningen staar om Lokomotivpersonalet, at de faar fri Uniform, men kan ikke bestemt angive, hvorfra disse Oplysninger stammer, dog anser vi det for hævet over enhver Tvivl, at disse skulde stamme fra en Lokomotivmand. Med Hensyn til Blufærdigheden i Gjedsers kan vi oplyse, at Søm-

melighed og Velanstændighed stiller samme Krav her som andre Steder, og maa Lokomotivpersonalet ogsaa her aarligt købe Arbejdstøj for at supplere »Uniformen«.

Naar Hr. Jens Gnistfanger udtaler Ønsket om, den Dag Lokomotivpersonalet faar en virkelig fri Uniform, at holde Red. i Haanden i tredive Aar, da maa vi have os dette udtrykkelig frabedt — i Særdeleshed, hvis det gælder den højre.

At Lokomotivpersonalet er bleven skammelig snydt og narret, kan man selvfølgelig ikke paastaa; men det er til Evidens godtgjort, at Lovgivningsmagten har regnet med, at der gives os en tilsvarende fri Uniform som Trafikafdelingens Personale, og har derved givet Uniformssagen et godt Fremstød i den rigtige Retning. Red.

Tantiëmen.

Tantiëmen vil for det forløbne Drifts-aar antagelig udgøre ca. 75 Kr. pr. Lod, og herefter vil en Lokomotivfører faa ca. 120 Kr. og en Lokomotivfyrbøder ca. 100 Kroner.

Som vi forudsagde sidste Aar, havde Overskudet naaet sit Maksimum i Drifts-aaret 1906—1907, idet Indtægterne ganske vist i 1907—1908 er ca. 1¹/₂ Million Kr. højere, men til Gengæld er Udgifterne stegne med ca. 3¹/₂ Million Kr. Denne Stigning i Udgifterne er for en Del foranlediget ved de usædvanlig høje Priser paa Kul og Materialer, saaledes har alene Kullene til Lokomotiver foraarsaget en Merudgift af 1¹/₂ Million Kroner. Endvidere har naturligvis den sædvanlige aarlige Personalforøgelse bidraget til at formindske Lokomotivpersonalets Tantiëme.

Nogen endelig regnskabsmæssig Opførelse foreligger dog endnu ikke.

Efter Forlydende udbetales Tantiëmen senest til August.

Lokomotivførerprøven.

Til den fornylig afsluttede Lokomotivførerprøve indstillede sig ialt 38 Lokomotivfyrbødere, og af disse erholdt nedenævnte Karakteren »Bestaaet«, nemlig:

Nr.		
12	E. Flies, København	H
23	J. C. Christensen, —	G
85	J. Jørgensen, Korsør	
170	E. C. Harvig, København	H
201	A. Tørngren, Gjedser	
298	K. S. Svendsen, København	H
301	J. Pedersen, —	G
392	C. L. Jensen, —	G
278	J. Jørgensen, Langaa	
285	E. A. Steen, Thisted	
294	H. C. Pedersen, Struer	
505	M. Andersen, Viborg	
507	C. Sandberg, Struer	
57	T. V. Hansen, Thisted	
243	C. C. K. Bruhn —	
258	J. Hansen, Aarhus	H
272	F. K. Kristiansen, —	»
290	P. H. Kohl, —	»
295	A. Hansen, —	»
289	R. N. Rasmussen —	Ø
281	J. J. Nielsen, Frederikshavn	
9	V. Strunge, Aarhus	H
25	J. Olsen, —	»
506	E. F. C. P. Møller —	»
286	C. F. D. Feld, Aalborg	
169	C. C. Nielsen, Frederikshavn	
288	A. S. Jørgensen, Nyborg	
305	C. V. C. J. Petersen, —	
309	N. C. O. Bændixen, Fredericia	
511	H. M. K. Henriksen, Vamdrup	
229	J. M. N. Pedersen, Esbjerg	
292	L. Jensen, —	
297	K. S. P. Jørgensen, —	
508	K. Petersen, —	
502	S. A. M. Nielsen, Struer	
	3 Lokomotivfyrbødere, eller — ligesom i Fjor — omtrent 8 pCt., erholdt Karakteren »Ikke bestaaet«.	

D. L. & L. F.

Hovedbestyrelsesmøde.

Fredag den 24. Maj afholdtes Hovedbestyrelsesmøde i København med følgende

Dagsorden:

1. Valg af Næstformand og Sekretær.
2. Generalforsamlingens Vedtagelser.
3. Lønningslovene.
4. Pensionsregler.
5. Uniformssagen.
6. Forfremmelse af Rangerfører.
7. Forholdet mellem D. L. & L. F. og Statsbanernes Lokomotivførerforening.
8. Eventuelt.

a Lovenes Revision i Henhold til Generalforsamlingens Vedtagelser.

ad 1. Hovedbestyrelsen konstituerede sig med Lok.fører O. Larsen som Næstformand. Til Sekretær var i Forslag bragt Lok.fører [C. M. Christensen, Kbh., og Lok.fører P. Hansen, Gjedser, sidstnævnte valgtes.

ad 2. Lokfb. Thomsens Forslag fra Generalforsamlingen om Rangerpladsers Besættelse. Det vedtoges at rette en Henvendelse til Maskindirektøren om at disse Pladser besættes efter Ansøgerens Anciennitet, uanset hvilken Kreds, de sorterer under.

Korsør Afdl. Forslag om tre Maaneders Efterløn til afdøde Ansattes Paarørende. Det vedtoges at rette en Henvendelse til de øvrige Jernbaneorganisationer om Tilslutning til nævnte Andragende.

Viborg Afdl. Forslag (en afvist Tjenestesag) toges til Efterretning.

ad 3. Hovedbestyrelsen afventer Ministeriets og Administrationens Fortolkning af Lønningsloven.

Med Hensyn til Efterbetaling af Time- og Nattimepenge, forventer Hovedbestyrelsen, at Administrationen vil tage Initiativet dertil, da Hovedbestyrelsen i modsat Fald vil søge Sagen fremmet.

ad 4. Pensionsreglerne søger Hovedbestyrelsen gjort ensartet for alle Satser indenfor samme Lønningsklasse.

ad 5. Det vedtoges ved Henvendelse til Regeringen at søge Uniformsspørgsmaalet løst, da det af Folketinget nedsatte Lønudvalg ud fra fejle Forudsætninger har regnet med, at Lokomotivpersonalet i Lighed med Trafikafdelingens Personale er normeret med fuldstændig fri Uniform.

ad 6. Det vedtoges paany at indhente fornødne Oplysninger gennem Spørgeskemaer til Afdelingerne. Disse skal være Formanden ihænde inden Udgangen af Juni Maaned d. A.

ad 7. Der henstilledes at der oprettes Lokomotivmandsklubber i Afdelingerne.

ad 7 a. De reviderede Love fremlægdes.

Eventuelt. Lokomotivtidende trykkes fremtidigt i 1050 Eksemplarer.

En Forespørgsel fra Smede- og Maskinarbejdernes Forbund paa Statsbaneværkstederne besvaredes i Henhold til Ordre D. 880.

* * *

Tirsdag den 26. Maj afholdt Esbjerg Afdeling Generalforsamling.

Paa Dagsordenen var bl. a. et Forslag om Udelukkelse af et Medlem. Aarsagen hertil var, at nogle af Lokomotivførerne — deriblandt et Medlem af D. L. & L. F. — i en af Turene havde ansøgt om forøget Tjeneste, hvilket Andragende var bevilget af Maskininspektøren.

Paa Generalforsamlingen vedtoges en Misbilligelse til vedkommende Medlem.

Iøvrigt vedtoges følgende:

Fra forskellige Lok.førere i 47. Tur er der til Maskininspektøren indsendt Andragende om forøget Tjeneste. Da dette Skridt maa anses for at være i Strid med vor Organisations Interesser og dens Formaal, vedtager Generalforsamlingen:

1. Alle Sager vedrørende Forandring af Tjenestefordelingen saavel som Sager, der angaa mere end Enkeltmand, maa ikke af et enkelt Medlem eller af en enkelt Turs Personale indgives direkte til Administrationen, men skal indleveres til Afdelingens Bestyrelse, som derefter træffer Bestemmelse om, hvorvidt vedkommende Sag skal

behandles i et Møde, inden den indsendes, eller ikke.

2. Ingen af D. L. & L. F.s Medlemmer maa, uden at være beordrede af den Foresatte, frivillig tage Tjeneste for nogen, som ikke er Medlem af D. L. & L. F., ligesom det maa anses for uforeneligt med vor Organisations Principper, at Medlemmerne — under nogensomhelst Form — samarbejder med Ikke-Medlemmer eller med Medlemmerne af S. L. F.

3. Ved Indsamlinger, gennem Bidragslister til Jubilæer eller lignende opfordres Medlemmerne til kun at yde Bidrag, forsaavidt som der findes et af Bestyrelsesmedlemmerne som Medindbyder, da man kun i saadanne Tilfælde har Garanti for, at man ikke kommer i Forbindelse med Ikke-Medlemmer.

Vedtoges enstemmigt.

Under Eventuelt drøftedes vort Forhold til de øvrige Organisationer indenfor Jernbaneetaten. Formanden hævdede under Tilslutning fra Forsamlingen, at vore Medlemmer ikke burde staa som Medlemmer af Jernbaneforeningen.

Følgende Udtalelse vedtoges enstemmigt:

Under Organisationernes Arbejde med Lønningslovene har man set, at Jernbaneforeningens Repræsentanter i Lønningsudvalget har villet sætte Lokomotivførerne ned paa en lavere Lønning end den, vi selv havde forlangt.

Generalforsamlingen maa derfor anse det for uheldigt, at nogle af vore Medlemmer tillige er Medlemmer af J. B. F., hvorfor man opfordrer disse til at udtræde.

M. Mortensen.

* * *

Fremad.

Som det andetsteds fremgaar, vil »Dansk Lokomotivtidende« fremtidigt blive trykt i 1050 Eksemplarer mod 1000 forhen.

Da man for ca. to Aar siden søgte at drive en Sprængkile ind i D. L. & L. F. og samtidig de to Organisationer J. F. og

D. J. F. i Lønningssagen i Fællesskab har forsøgt at trække Huden af Bjørnen, inden den blev fældet, er det kun et glædeligt Tidens Tegn trods Modgangen, vi har haft, at Lokomotivtidende nødvendigvis maa trykkes i et større Oplag paa Grund af den store Tilgang af nye Medlemmer, og beviser trods flere Rystelser, at D. L. & L. F. staar paa Klippegrund, fast og urokkeligt bestemt paa at føre vor Sag frem til Sejr, og al Tale om, at D. L. & L. F. skulde være i Svækkelsestilstand, derved at en Haandfuld af vore Kolleger har dannet en separat Forening, maa forstumme. Efter at have faaet deres egen Forening er de krøbet under Vingerne paa J. F., som med — skal vi sige lidt mindre end en Demosthenes oratoriske Veltalenhed har forfægtet deres Sag, og som de sikkert ikke vil vide J. F. Tak for. Nej — den separatistiske Bevægelse indenfor det danske Lokomotivpersonale har kulmineret og vil afgaa ved en stille og ubemærket Død, efterhaanden som de unge fylker sig om D. L. & L. F.

* * *

Til Medlemslisten.

København G.

Indmeldt fra

$\frac{1}{3}$	08: Lokfb. 530	J. K. Nielsen
$\frac{1}{4}$	—»—	105 H. Nielsen
-	—»—	110 F. C. Døssing
-	—»—	118 J. Christensen
-	—»—	349 O. B. Wass
-	—»—	585 H. Dahlmann
-	—»—	590 Hansen
-	—»—	603 C. S. Christensen
-	—»—	607 N. Nielsen
$\frac{1}{5}$	—»—	190 O. Dahlin
-	—»—	A. W. Jørgensen

Frederikshavn.

Indmeldt fra $\frac{1}{6}$ 08: 624 G. Raarup

Tilmeldt fra Fa: Lokf. J. A. Bech

Struer.

Indmeldt fra

$\frac{1}{4}$	08: Lokfb. 345	A. Andersen
-	—»—	611 S. Jensen

$\frac{1}{4}$	08: Lokfb. 613	O. M. T. Christensen
-	—»—	621 H. Müller
$\frac{1}{5}$	—»—	271 M. J. Voldum
-	—»—	622 M. Nielsen
-	—»—	623 O. Bille

Tilgaaet fra

$\frac{1}{4}$	08: Lokf. 443	R. Jokumsen
-	—»—	450 C. E. Andersen
$\frac{1}{5}$	—»—	452 J. Andersen
-	—»—	453 H. Jørgensen

Viborg.

Indmeldt fra

$\frac{1}{5}$	08: Lokfb. 352	H. P. Hansen, Glyngøre
$\frac{1}{6}$	—»—	614 M. Jakobsen, Aalestrup

* * *

Rettelse. Forfatteren til Pantomimen »En Bryllupsfest i Gæstgivergaarden Strandloppen« oplyser os om en Trykfejl i Referatet fra Karnevalet, idet Gæstgiverens Rolle udførtes af Lokf. Thinesen og ikke — som anført — Thomsen. Red.

Lokomotivpersonalets tjenstlige og retslige Stilling.

II.

Der gives vel næppe nogen Kategorie indenfor Statsbanerne, der er mere afhængig af Signalerne end netop Lokomotivpersonalet; thi kun gennem dettes Virksomhed fremkommer det relative Bevis for disses Betydning. Ingen ser saa godt som vi de mange Fejl, som forekommer ved Signalgivningen, det være ved Fejlgreb eller Forglemmelse; dog et er en Kendsgerning, at Lokomotivføreren sikkert bittert vil komme til at erfare Følgerne, saafremt Semaforens Stopstilling ikke respekteres. I Tilfælde af Fare er disse Forseelser undskyldelige, og i klart Vejr har det ikke saa stor Betydning; men under usigtbare Forhold kan Følgerne være uberegnelige. Signalstrykning før Togets Ankomst er vel forbudt og maa kun anvendes i Nødtilfælde, derfor maa vi anse det som vor Overbevisning at saadanne Handlinger ikke

bør undgaa Paatale; thi kun derved vil sikkert mangt og meget blive forbedret.

Blokeringsystemet, der er indført paa de fleste Hovedstrækninger og Stationer, skulde umuliggøre Omskiftningen af Signallerne før Togets Tilstedeværelse, men Eksempler fra tidligere Tid viser, at det her har drejet sig om teoretiske Bestemmelser. Vi skal gerne indrømme, at Autoriteterne vidmer Signalsystemet den største Opmærksomhed; men de færreste Tilfælde af den foranævnte Art kommer til deres Kundskab, og saalænge Signalsystemet er underkastet Vejrforholdenes og Menneskehændernes Indflydelse, maa man betragte dem for ufuldkomne, især under Taageforhold, hvor den største Sikkerhed kan forlanges. Af disse Grunde bliver for Lokomotivføreren Afstanden fra Standsignalet henholdsvis Indkørselssignalet til den lokale Signalmast den farligste, i Særdeleshed for det Personale, der maa forrette Godstogskørsel.

(Fortsættes).

Lønningslovenes Fortolkning.

(Sluttet).

Jeg kan som Eksempel tage en Portør i København. Han har nu 840 Kr. i Grundløn; 67 Kr. regner man, hans Tantieme har været i Gennemsnit i de sidste 4 Aar, og saa har han en Huslejegodtgørelse af 48 Kr. Af de 473 Portører, som bo i København, have ganske vist kun de 394 dette Huslejetillæg, medens der er nogle, der ikke have det — man kan regne, som man vil, med dem som have det, eller med dem, som ikke have det. — Men da de fleste have det, regner jeg foreløbig med dette, at en Portør i København nu har 985 Kr. Naar han ikke har noget Alderstillæg, vil hans Grundløn efter den ny Lov blive 1,260 Kr., og han

vil stige med et Beløb af 275 Kr. eller 21,9 pCt.s Fortjeneste. Dersom han derimod har et Alderstillæg paa 84 Kr., har han 1,069 Kr., og han vil saa kun faa 20 pCt. eller ialt 1,282 Kr. 80 Øre. Hvis de 80 Øre afrundes opad til 1 Kr., vil han altsaa erholde 1,283 Kr. Men hvis han fik efter den ny Lov, vilde hans Løn blive 1,260 Kr. plus 120 Kr. i Alderstillæg eller 1,380 Kr. Han vil altsaa for sit Vedkommende miste 97 Kr., som inddrages i Statskassen. Og tænke vi os nu det Tilfælde, at han ikke har haft noget Alderstillæg før og maaske nu om et Aars Tid eller to eller maaske kortere Tid efter den ny Lovs Ikrafttræden har tjent i 4 Aar og skal rykke op vil han faa sin Grundløn og det ny Alderstillæg paa 120 Kr. og vil altsaa komme til at staa højere end den, som har tjent længere end han. Man kan sige, der ligger en Ubillighed deri. Hertil vil jeg svare: Det kan man med en vis Ret paastaa. Men naar vi skulle samle 12,380 Tjenestemænd, der ere lønnede under 4 forskellige Love, og som have haft forskellige Lønsatser og forskellige Trin for Alderstillæg, og af hvilke nogle have faaet tillagt en vis Del af deres Tjenestetid ved Oprykning, ind under 23 Lønningsklasser, saa vil man ikke — selv om de alle faa en Fordel, et Plus — kunne undgaa at pege paa enkelte og sige: Ja, men han faar mindre end den anden. Det lader sig ikke gøre at samle saa mange, der har været spredte i forskellige Love, under forskellige Bestemmelser, under een Lov og saa ganske matematisk regne det ud, saa at de alle faa forholdsvis ens. Naar man er gaet med til her at stille den Bestemmelse op, i Løbet af 4 Aar at afkorte Lønningsforbedringen til 20 pCt. og i dette Tilfælde alligevel lade Grundlønnen staa, saa kan man sige, at der her er en Ubillighed. Dertil vil jeg svare: Ja, men man kan nu en Gang ikke lave den ene Undtagelse efter den anden fra en Undtagelse fra Hovedregelen. Man maa have nogenlunde rene Hovedlinier at følge, og det hele va-

rer jo kun kort Tid, kun 4 Aar. I denne Tid kan den Tjenestemand, der ikke har tjent i 4 Aar ved Lovens Ikrafttræden, springe op i Alderstillægene efter et halvt, et helt eller to Aars Forløb og kommer derved maaske højere op end den, der har tjent længere end han. Men det kan alt-saa kun vare ganske kort Tid, for den, der har et Alderstillæg, skal ogsaa springe op, naar 4-Aars-Perioden er forbi, og naar 4 Aar ere gaaede, bortfalder denne Overgangsbestemmelse om at inddrage i Statskassen det, Lønningsforhøjelserne overstige 20 pCt. for de første 13 Lønningsklasser, og henholdsvis 15 og 10 pCt. for de øvrige. Det falder bort, og saa staar hver Tjenestemand efter denne Lovs Bestemmelser ganske, som om disse Bestemmelser om Afdrag i de første 4 Aar aldrig havde eksisteret. Paa anden Maade kan denne Bestemmelse ikke fortolkes. Jeg hører ikke til dem, der mene, at hvis der i Løbet af de 4 Aar maatte tilkomme de vedkommende et Alderstillæg, kunne de ikke faa det, fordi der staar i Bestemmelsen, at det een Gang fastsatte Afdrag ikke kan forandres. Men det kan jo ikke være Meningen. Det er en Regel, som saavel den gamle som den ny Lov har, at hvert 4de Aar rykke de op paa et nyt Alderstillægstrin, og denne Ret tages ikke fra dem, enten de skulle lønnes i 4 Aar efter den gamle Lov med alt, hvad de have, plus 20 pCt., eller efter den ny Lovs Bestemmelser, men at lønne dem efter et Hul midt imellem to Love, der fyldes med Fortolkning, det har aldrig været Meningen. Enhver kan forstaa, at det kan ikke ske. Jeg synes derfor, at denne Bestemmelse i og for sig er klar nok, og derved indvinde vi nogle Penge, der skulle bruges i Overgangstiden. En given Ting er det jo dog, at mindre end 20 pCt. Tillæg faar jo ingen i de første 13 Lønningsklasser trods Afkortningen, og 20 pCt. Tillæg er dog en Femtedel af, hvad de have opnaaet i Forvejen. Det er dog et ikke ringe Tillæg.

Men ved disse Besparelser ville vi indvinde omtrent 480,000 Kr. aarlig i Sammenligning med Regeringsforslaget, saaledes som der er gjort Rede for det i Motiverne.

Jeg skal dernæst gaa over til Ændringsforslagene under Nr. 32 og 33. De ere stillede for at tydeliggøre Forslaget, saaledes at ingen kan tage fejl af, at Oprykning skal forstaaes efter Klassernes Nummer og ikke efter Lønningstrin, thi der findes højere Klasser med lavere Lønningstrin og omvendt. Altsaa disse to Ændringer ere kun redaktionelle og gaa kun ud paa at tydeliggøre Lovens Bestemmelser.

Ændringsforslaget Nr. 34 tilsigter at indføre en ny Paragraf, en Overgangsbestemmelse, som skal anvendes i 4 Aar, og som tilsigter, som dens Ordlyd udviser, at Tjenestemænd i een Klasse ikke skulle have færre Alderstillæg eller lavere Løn end den, der rykker op efter Lovens Ikrafttræden, og som i Henhold til §§ 5 og 6 skal have højere Løn, end han havde i Forvejen. Der skal jo straks tillægges ham et eller flere Alderstillæg, indtil han kommer op paa det Lønningstrin, der er nærmest højere den Løn, han havde i Forvejen, men deraf kan følge, at han kan komme til at staa paa højere Løn en hans ældre Kolleger i den samme Lønningsklasse, hvorfor disse saa i Kraft af Bestemmelsens ny Stykke til § 6 ogsaa skulle rykke op paa Højde med de før nævnte.

(Som bekendt foreslog Udvalget Lokomotivførernes Løntillæg forhøjet fra 216 Kr. til 240 Kr., hvilket vedtoges.)

Taksigelse.

Da det er mig umuligt at takke hver enkelt, bedes De herigennem modtage min dybtfølte Tak for udvist Deltagelse ved min kære Mands Død og Begravelse.

Marie Gammelgaard.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

I Slutningen af Teksten optages Annoncer til en Pris af 10 Øre pr. Petitlinie eller dens Plads, med Fradrag af 20 pCt for staaende Annoncer.

Redigeret af Lokomotivfører P. Hansen, Gjedser,

R. Ottensens Bogtrykkeri, Fredericia.